

Trung quốc của thế kỷ thứ 14. Có 4 hình thức lăng trì, từ nặng đến nhẹ, nặng thì bị xẻo 120 miếng thịt, nhẹ hơn thì 72, nhẹ hơn nữa (thì 36; nhẹ nhất là 24 miếng. Cuộc tòng xẻo diễn ra theo thứ tự như sau: 1 và 2 là cắt mí mắt; 3 và 4 là xẻo thịt vai; 5 và 6 là xẻo vú; 7 và 8 là xẻo thịt cánh tay; 9 và 10 là xẻo thịt nách; 11 xẻo thịt móng dit; 13 và 14 là xẻo bắp chân; 15 và 16 và 12 là là xẻo gót chân; 17 và 18 là chặt bàn tay...

Văn Bình ngắt lời, sốt ruột :

— Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ phải làm những gì ở Tirana ?

Bô-rết chắt lưỡi :

— Anh không thích nghe thì thôi. Tuy nhiên, anh cũng nên biết thêm là thủ tục lăng trì của Mật vụ An-bani còn chưa dừng nhiều chi tiết thật thú vị. Họ không tuân tự đi từ xẻo mí mắt đến chặt tay chân đầu mà là tòng xẻo theo lối xỏ số. 24 hoặc 36 con dao được bỏ chung vào một cái hộp lớn, mỗi con dán một mảnh giấy ghi từng bộ phận của cơ thể, nhân viên mật vụ vợ được con dao ghi bộ phận nào thì cắt bộ phận đó. Ôi chao, riêng cái việc lăng trì này cũng kiếm được khối tiền. Muốn được chết ngay, nạn nhân phải hối lộ để con dao thứ nhất rút ra khỏi hộp được mang chữ « tim ». Chỉ cần đâm một phát trúng tim là khỏe ru...

Văn Bình dẫn năm tay xuống bàn giấy rầm rầm:

— Nói đi... nói đi... tôi sẽ phải làm những gì ở

Tirana ?

Bô-rết không tỏ vẻ tức giận. Trái lại, hẳn còn nhoèn miệng cười, vui vẻ :

— Tốt lắm, anh cứ tiếp tục đập bàn nữa đi. Cứ chỉ vừa rồi của anh đã chứng tỏ là anh quá sợ. Thần kinh anh đang căng thẳng đến cực độ, nếu tôi kể tiếp về hình phạt lăng trì anh sẽ đứng tim mà chết. Như vậy cũng đã đủ rồi, phải không anh ? Nào, bây giờ chúng ta bắt tay vào việc...

Bô-rết bấm chuông. Hai vệ sĩ bước vào phòng bằng hai cửa hông đối diện.

Bô-rết hất hàm :

— Mang cô gái này ra ngoài, lấy quần áo cho mặc, sẵn sóc thuốc men và cho ăn uống tử tế, nghe không ? À, bung ghế vào đây .. cái ghế dựa thật êm ấy...

Một phút sau, hai gã vệ sĩ đặt một cái ghế dựa lớn bọc da đen trước bàn. Bô-rết chia tay, giọng thân mật :

— Anh ngồi xuống cho đỡ mỏi chân. Tôi sợ ý quá, từ nãy đến giờ bắt anh đứng mãi.

Văn Bình cười thâm. Chàng thừa biết là Bô-rết không hề sợ ý. Bất nạn nhân đứng trong khi hỏi cung là một trong các mảnh khõe sơ đẳng của Công an khoa học. Bô-rết đánh phủ đầu chàng bằng sự hăm dọa. Giờ đây đến sự mua chuộc.

Bô-rết dặn vệ sĩ :

— Ô kia, tụi mày đứng đó làm gì? Lấy chai vốt-ka ngon nhất của tao ra đây và cả đồ nhắm ngon nhất nữa.

Đoạn quay sang Văn Bình:

— Anh uống rồi sẽ thấy. Khách sạn Metropole là nơi có nhiều thứ rượu vốt-ka thượng hảo hạng. Nhưng họ chỉ có được thứ Cô-sắc mà thôi. Thứ rượu và Nina bưng lên phòng cho anh (Văn Bình giả vờ nhìn Bô-rét bằng cặp mắt sừng sốt pha lẫn sợ hãi). Rượu của tôi là rượu đặc biệt từ Uy-cờ-ren chở tới. Như anh đã hiểu, Uy-cờ-ren là quê hương, là thiên đường của vốt-ka; trên đất Nga chưa có vùng nào mà rượu vốt-ka đậm đà, hấp dẫn bằng ở vùng Uy-cờ-ren. Chủ tịch đoàn Tối cao Xô viết lập riêng một nhà máy tại Uy-cờ-ren, tuyển lựa nguyên liệu tốt nhất và công nhân khéo nhất để nấu vốt-ka đặc biệt. Chỉ có các đồng chí lãnh đạo trong diện Cẩm Linh mới được uống. Hôm qua, đại tướng Sê-rốp tặng tôi một chai. Lệ thường, tôi phải để dành đến một dịp trang trọng mới khai rượu. Anh là thượng khách của tôi hôm nay đấy...

Văn Bình khép nép:

— Xin cảm ơn anh.

Bô-rét rót rượu vào những cái ly nhỏ xíu xếp thành hàng dài trên cái khay vàng tây. Loại ly này bằng pha lê đắt tiền do Pháp chế tạo. Cái khay

vàng cũng phát xuất từ một nhà kim hoàn danh tiếng ở kinh đô ánh sáng Ba lê.

Văn Bình đếm được cả thấy 12 cái ly, dung tích mỗi cái bằng hai chén hạt mít của Việt nam. Nhận thấy vẻ mặt Văn Bình băn khoăn (hắn không thể biết được rằng Văn Bình đã băn khoăn một cách giả tạo), Bô-rét bèn cắt nghĩa:

— Anh chưa hiểu tại sao chỉ có hai người uống mà phải dùng đến 12 cái ly phải không? Đây là một lối uống vốt-ka phong nhã và thượng lưu. Vốt-ka cũng như cô-nhát của Pháp chỉ nên uống nguyên, không pha sô-da hoặc chêm đá lạnh. Và chỉ nên uống trong ly nhỏ, và uống luôn một hơi... Uống vốt-ka đúng lẽ lối nhất là đợi khách quý đến nhà mới bỏ chai rượu vào trong tủ lạnh, cùng với bộ ly. Khi nào bộ ly mát rượi là chai rượu có thể uống được. Vốt-ka rót vào ly lớn như huyết-ky hoặc la-ve thì chẳng thú vị gì cả. Nhưng nếu rót vào ly nhỏ, uống đến đâu rót đến đấy thì cũng dở không kém. Vì thế, hai người uống phải sắm một bộ song ồm gồm 12 cái ly. Anh thử nhìn màu rượu xem? Anh có thấy nó trong vắt như pha lê không? Đưa lên mũi sẽ không ngửi thấy mùi vị, nhưng uống vào thì, trời đất ơi, ruột gan đang lạnh bỗng ấm lại, trời đổ tuyết bên ngoài, hàn thử biểu dưới không độ mà người ta có cảm giác như mùa hè trên bãi biển...

Vệ sĩ bung ra một đĩa chả nướng thơm phức. Bô-rết xăm cho Văn Bình một miếng rồi nói :

— Đây là món koulebiaka, món ruột của người Nga. Nó được làm bằng thịt hoặc cá, ướp vodka mà thiếu chả koulebiaka thì cũng như nằm trên giường nệm bông trong phòng có lò sưởi mà không có đàn bà đẹp một bên...

Bô-rết cụng ly với Văn Bình, về mặt hân hoan. Hắn uống một hơi 6 ly vodka. Hắn cầm cái ly cuối cùng, đưa lên khỏi đầu rồi ném mạnh xuống đất. Cái ly vỡ nát ra thành nhiều mảnh. Bô-rết cười nói:

— Uống rượu vodka thường phải đập bẻ ly như vậy mới đúng điệu... Ở kia, anh uống đi ... Sợ say hả ? Chẳng sao đâu. Chúng tôi có một loại thuốc đặc biệt, mỗi viên chỉ nhỏ bằng hạt đậu, đang say bi tử chiêu vào một viên là trong vòng 10 phút sẽ già rượu, tỉnh lại như chưa hề uống rượu... Chúc anh ngày mai lên phi cơ với phái đoàn khoa học gia Trung quốc được thượng lộ bình an.

— Tôi sẽ đi Tirana với một phái đoàn khoa học gia Trung quốc ?

— Phải.

— Họ ghé lại Mạc tư khoa ?

— Phải.

— Nếu tôi không làm, từ nhiều tháng nay các viên chức Bắc kinh không được cấp chiếu khán đến Mạc tư khoa. Và Bắc kinh cũng ra lệnh cho

mọi phái đoàn xuất ngoại sang Đông Âu của họ tránh xa Mạc tư khoa.

— Nhưng lần này lại khác. Giữa Liên xô và Trung quốc đang có sự thương thuyết tại Đông Bá linh về các vụ xung đột biên giới. Nên chúng tôi đã cho phép họ ghé lại. Mặt khác, phái đoàn từ Trung - Á bay đến, không thể không dừng tạm tại Mạc tư khoa để cho phi cơ tiếp tế nhiên liệu. Phái đoàn gồm 3 khoa học gia nổi tiếng và một số cộng sự viên thân cận.

— Họ chuyên về những bộ môn khoa học nào ?

— Theo lời họ nói với sứ quán Liên xô tại Bắc kinh thì 3 khoa học gia này chuyên về địa chất học. Gần đây, Anbani đào được một số giếng dầu. Phái đoàn Trung quốc đến Tirana để làm cố vấn về phương diện đào khoét và khai thác giếng dầu.

— Tôi không tin rằng phái đoàn Trung quốc chỉ gồm các khoa học gia địa chất.

— Phải, Họ chẳng chỉ có con nít mới tin như vậy. Cả 3 nhà bác học Tàu đều là chuyên viên lỗi lạc về kỹ thuật nổ vũ khí nguyên tử.

— Chuyên viên nguyên tử lực ở Trung quốc rất khan hiếm, còn khan hiếm hơn nước trên sa mạc nữa, họ làm gì có nhiều để gửi qua Anbani những ba người có tiếng tăm như vậy. Có lẽ họ chỉ là chuyên viên trung cấp, Theo tôi..

— A, anh lại về hòa với Bắc kinh rồi ư? Anh vênh tai lên để nghe tôi trung bằng có. Tôi là một trong số ít người am hiểu tình hình thí nghiệm nguyên tử ở Hoa lục hơn ai hết. Vì năm 1968, tôi có chân trong phái đoàn kỹ thuật số viết đến thăm Viện Khảo cứu Nguyên tử Bắc kinh, và tôi còn là người chở đến Viện này bộ điện tri thí nghiệm công suất 6.500 kilô-oát do Liên số viện trợ. Trái bom nguyên tử đầu tiên của Trung quốc được chế tạo do công trình của 50 khoa học gia, trong số có 23 trước kia đã phục vụ tại Tây phương. Khoa học gia lỗi lạc nhất thường được coi là cha đẻ của trái bom nguyên tử đầu tiên là bác sĩ Tsien-San-tsiang, cựu giảng viên vật lý tại đại học đường Sot-bon bên Pháp. Và anh biết 3 nhà bác học sắp đến Mạc tư khoa ngày mai có liên hệ như thế nào với Tsien-San tsiang không?

— Không. Nếu biết, tôi đã không hỏi.

— Họ đều là cộng sự viên thân mật của Tsiea. Đáng kể nhất là Chu-Yao, cánh tay phải của Tsien. Yao chuyên về điện tử.

— Như vậy phái đoàn Trung quốc đã bị lộ tẩy rồi còn gì... Các anh chỉ cho nhiếp ảnh viên đến phi trường chụp hình Chu-Yao, rồi đăng tùm lum lên báo. Bắc kinh sẽ không còn dám chối cãi nữa.

— Không được. Qua tin tức bí mật, chúng tôi biết Chu-Yao là chuyên viên nguyên tử. Nhưng trên

giấy tờ hẳn là địa chất gia. Chúng tôi không tìm được bằng chứng cụ thể nào về việc hãn đội lốt. Cho dầu hẳn bị lộ tẩy là khoa học gia nguyên tử nữa thì chúng tôi cũng chẳng làm gì được. Vì việc hãn định làm chưa xảy ra...

— Việc gì?

— Nổ một hỏa tiễn nguyên tử.

— Ở Anbani?

— Phải, ở Anbani.

— Trời ơi!

— Hừ... đừng kêu trời nữa, hãy bắt tay vào việc đi... Hỏa tiễn mang đầu đạn nguyên tử này do Trung quốc chế tạo tại Lob-nor dưới quyền điều khiển của Tsien-San-tsiang. Phái đoàn Chu-Yao được Tsien phái đến Anbani để lập giàn phóng và khai hỏa...

— Khai hỏa thí nghiệm, hay là...

— Đồ ngu... Nếu họ đến Anbani chỉ để khai hỏa thí nghiệm thì chúng tôi chẳng phải nhờ đến anh, chẳng phải huy động toàn bộ nhân viên ở Hoa kỳ điều tra về anh, bố trí cho anh qua Liên số, và yêu cầu Velana làm tình say sưa với anh... Hỏa tiễn này không nổ chơi, nổ thí nghiệm, mà là nổ thật...

— Tâm bản của nó được bao nhiêu cây số?

— Độ hai, ba ngàn. Nghĩa là có thể bắn tan bất cứ thị trấn nào ở Âu châu.

— Anh đã khám phá ra vị trí của giàn phóng chưa ?

— Khi Anbani còn giao thiệp mật thiết với Liên xô, thủ tướng Cút-Sép đã cho thiết lập một giàn phóng ở gần Tirana. Liên xô đã cung cấp hỏa tiễn cho họ. Nhưng cũng tương tự như Hoa kỳ đối với các quốc gia trung minh ước Bắc Đại tây Dương, các hỏa tiễn này không có đầu đạn nguyên tử. Sau đó, Anbani hục hặc với điện Cẩm linh, các chuyên viên hỏa tiễn sẽ viết bị rút về. Giờ đây, họ đã di chuyển giàn phóng đến nơi khác. Trung quốc chỉ cần lắp đầu đạn nguyên tử vào là... a lẽ háp..

— Họ sẽ bắn qua Liên xô ?

— Điều này, chúng tôi chưa biết. Họ có thể phóng vào lãnh thổ Liên xô và đổ tội cho Hoa kỳ. Thế chiến thứ ba có thể nổ bùng trong giây phút nếu Mạc tư khoa bị hỏa tiễn tàn phá, và Liên xô sẽ bấm nút phá tan Hoa kỳ.

— Ngược lại, Hoa kỳ cũng sẽ bấm nút phá tan Liên xô.

— Hai đại cường quốc nguyên tử sẽ bấm nút phá tan lãnh thổ của nhau một cách vô ích. Ngao cò tranh chấp, ngư ông sẽ thủ lợi. Và ngư ông này là ai, hẳn anh đã đoán biết.

— Nhưng nếu họ không bắn vào Liên xô ?

— Thì họ vẫn có thể bắn vào một mục tiêu nào khác. Ba Lê, hoặc Tây Bá linh chẳng hạn..

Một ngày kia, thành phố Ba Lê lãnh một trái hỏa tiễn nguyên tử, hàng trăm ngàn người chết. Tây phương sẽ nghi cho chúng tôi. Pháp cũng có hỏa tiễn nguyên tử. Pháp sẽ bấm nút. Chúng tôi sẽ bấm nút trả đũa. Rồi Hoa kỳ sẽ nhảy vào vòng chiến. Quá nửa nền văn minh của nhân loại sẽ bị tiêu diệt.

— Trong khi ấy Trung quốc vẫn tọa hưởng thái bình...

— Đúng. Sở dĩ thế giới ngày nay còn được sống trong hòa bình là vì có hai đại cường quốc Nga-Mỹ cầm chịch. Nếu Nga-Mỹ bị kiệt quệ, Trung quốc sẽ nắm ngôi vị bá chủ. Không riêng gì các anh, chúng tôi cũng không ưa cộng sản Trung quốc. Tôi nghĩ rằng các anh cũng như chúng tôi đều có bổn phận đoàn kết với nhau để loại trừ hiểm họa sắp đến.

— Nghĩa là tôi sẽ đi Tirana để tháo gỡ đầu đạn nguyên tử.

— Phải. Chúng tôi hoàn toàn đặt tin tưởng nơi anh.

— Nhưng tôi nhận thấy anh lạc quan quá nhiều. Tìm ra giàn phóng đã khó, tháo gỡ đầu đạn còn khó hơn nữa. Một mình tôi không tài nào làm nổi, ít ra...

— Điều cần thiết là anh có sẵn sàng hợp tác, và là hợp tác thành thật hay không ? Nếu anh sẵn